

Arrest

**nr. 60 005 van 19 april 2011
in de zaak RvV X/ II**

In zake: 1. X
 in eigen naam en als wettelijke vertegenwoordiger van haar kinderen
 X
 X
 X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Migratie- en
asielbeleid.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, en haar kinderen X en X, en X, die verklaren van Kosovaarse nationaliteit te zijn, op 3 februari 2011 hebben ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten en van de beslissingen van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van 23 december 2010 houdende het bevel tot terugbrenging.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 22 februari 2011, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 18 maart 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M.-C. FRERE, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat A. DE MEU, die loco advocaten E. MATTERNE en N. LUCAS HABA verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Op 19 september 2003 dient verzoekster samen met haar kinderen een aanvraag in om machtiging tot verblijf op grond van (oud) artikel 9.3. van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet).

1.2. Op 20 maart 2007 wordt de beslissing genomen waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf ontvankelijk, doch ongegrond wordt verklaard. Hiertegen dient verzoekster beroep in bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, die de beslissing vernietigt op 10 september 2008.

1.3. Op 19 mei 2008 worden verzoekster en haar kinderen gemachtigd tot een tijdelijk verblijf tot 17 juli 2009. Als voorwaarde tot verlenging van het verblijf wordt gesteld dat verzoekster een arbeids- of beroepskaart dient voor te leggen alsook bewijzen van effectieve tewerkstelling en het niet ten laste vallen van het OCMW.

1.4. Op 27 november 2009 dient verzoeker een aanvraag tot verlenging van haar tijdelijk verblijf in en legt hierbij verschillende documenten voor.

1.5. Op 23 december 2010 wordt aan verzoekster het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten en ten aanzien van haar kinderen worden bevelen tot terugbrenging gegeven. Dit zijn de bestreden beslissingen, die als volgt zijn gemotiveerd:

De bestreden beslissing voor de eerste verzoekster:

“Gelet op artikel 13 § 3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door artikel 12 van de wet van 15 september 2006;

Overwegende dat de genaamde B., S. {...} geboren te {...}, onderdaan van Servië en Montenegro, verblijvende te {...}.

- gemachtigd werd tot een verblijf in België van meer dan drie maanden met beperkte duur in toepassing van art.9 (9BIS) en art. 13 van de wet van 15/12/1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijfs, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals gewijzigd door de wet van 15/09/2006.

Overwegende dat betrokkene een geldige tijdelijke verblijfstitel (BIVR 'tijdelijk verblijf') had tot 17/07/2009.

Overwegende dat art.13§2 van de wet van 15/12/1980 stelt: "Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.

De Koning bepaalt binnen welke termijnen en onder welke voorwaarden de vernieuwing of de verlenging van de verblijfsvergunningen moet worden aangevraagd."

Overwegende dat ingevolge artikel 33 van het K.B. van 8 oktober 1981 zoals gewijzigd door het K.B. van 27 april 2007 betrokkene zich tussen de vijfenveertigste en de dertigste dag voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning dient aan te bieden bij het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats om de verlenging van zijn verblijfsvergunning aan te vragen. Dit stond ook uitdrukkelijk vermeld op de vorige instructies voor de verlenging van zijn tijdelijke verblijfstitel.

Overwegende dat betrokkene heeft nagelaten zich voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning aan te bieden bij het gemeentebestuur van haar verblijfsplaats om de verlenging van haar verblijfsvergunning aan te vragen

Overwegende dat betrokkene slechts op 27/11/2009 via de stad Gent de verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel heeft aangevraagd.

Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel op onze vorige instructies dd. 19/05/2008 stonden vermeld: "voorlegging van een arbeids- of beroepskaart, bewijzen van effectieve tewerkstelling en niet ten laste vallen van het OCMW".

Overwegende dat betrokkene bij haar aanvraag geen geldige arbeids- of beroepskaart kon voorleggen alsook geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling. Zij legde een inschrijvingsbewijs voor het volgen van Nederlandse lessen voor en een deelcertificaat Nederlandse les dd.23/06/08, schoolattesten voor haar kinderen en een attest afgeleverd door het OCMW van Gent op 27/11/09 waaruit blijkt dat zij een levensminimum ten bedrage van 948,74 euro per maand heeft ontvangen in de periode 01/01/09 tem 16/07/09. Hiermee komt ze niet tegemoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Er werd voorlopig beslist om haar verblijf niet meer te verlengen overeenkomstig art.13§3 van de wet van 15/12/1980

Ter aanvulling werden door onze diensten ook bijkomende inlichtingen ingewonnen om na te gaan of betrokkene reeds in het bezit was van een paspoort of ander geldig identiteitsdocument, gezien betrokkenen overeenkomstig de instructies dd. 19/05/08 slechts mochten ingeschreven worden in het vreemdelingenregister, "mits voorlegging van een nationaal paspoort.". Deze administratieve handeling was echter louter informatief met het oog op het vaststellen van de precieze identiteit van betrokkene.

Overwegende dat dit niets verandert aan het feit dat betrokkene de aan haar verblijf gestelde voorwaarden niet heeft nageleefd zoals reeds eerder geschetst en de aanvraag voor de verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel niet binnen de door de Koning bepaalde termijn heeft ingediend.

Overwegende dat volgens art.13§3, tweede lid van de wet - de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid een bevel om het grondgebied te verlaten, kan afgeven aan de vreemdeling die gemachtigd werd om voor een beperkte tijd in het Rijk te verblijven "indien hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden"

Overwegende dat de tijdelijke verblijfstitel ondertussen verlopen is sinds 17/07/2009 en betrokkene niet meer in het bezit is van een geldige verblijfstitel.

Zij verblijft dus langer dan de in artikel 6 van de wet van 15/12/1980 bepaalde termijn of slaagt er niet in het bewijs te leveren dat deze termijn niet werd overschreden.

De kinderen B.E. {...} geboren op 27.03.1991; Bajrami, Olsa geboren op 26.01.1994 en B.L.{...} geboren op 21.05.2001 volgen de verblijfssituatie van de moeder.

In uitvoering van artikel 26/5 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd door het koninklijk besluit van 27 april 2007, wordt aan hem (haar) bevel gegeven het grondgebied van België te verlaten evenals het grondgebied van Denemarken, Duitsland, Estland, Finland, Frankrijk, Griekenland, Hongarije, IJsland, Italië, Letland, Litouwen, Luxemburg, Malta, Nederland, Noorwegen, Oostenrijk, Polen, Portugal, Slowakije, Slovenië, Spanje, Tsjechische Republiek, Zweden en Zwitserland binnen de dertig dagen."

Bevel tot terugbrenging voor B.E. {...}:

"REDEN VAN MAATREGEL:

Art.7 2° verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Bevel tot terugbrenging voor B.O. {...}:

"REDEN VAN MAATREGEL:

Art.7 2° verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

Bevel tot terugbrenging voor B.L. {...}:

"REDEN VAN MAATREGEL:

Art.7 2° verblijft langer in het Rijk dan de overeenkomstig artikel 6 bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd"

2. Over de ontvankelijkheid

In het geval van minderjarigen kunnen ouders – behoudens wettelijk bepaalde uitzonderingen - hun kinderen wettelijk vertegenwoordigen. De juridische basis voor de vertegenwoordigingsbevoegdheid komt evenwel te vervallen bij het intreden van de meerderjarigheid. In casu dient vastgesteld te worden dat E.B. {...} 19 jaar is en aldus meerderjarig zodat zijn moeder niet op ontvankelijke wijze een beroep kan instellen voor E.B. {...}. In casu is het beroep tegen het bevel tot terugbrenging van 23 december 2009 onontvankelijk in zoverre verzoekster optreedt als vertegenwoordiger van haar meerderjarige zoon E.B. {...}.

3. Onderzoek van het beroep

3.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en beginselen van behoorlijk bestuur, meer bepaald de motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het rechtszekerheidsbeginsel en de rechten van verdediging en tenslotte een manifeste beoordelingsfout en machtsmisbruik.

Verzoekster betoogt het volgende:

“1. Artikel 2 van deze wet bepaalt dat bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Terwijl artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de Juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Daarbij moet volgens dit zelfde artikel de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing Dat dient te worden opgemerkt dat de motivatie in de bestreden beslissing dd. 23 december 2010, waarin verzoekster het bevel om het land te verlaten wordt gegeven, evenwel niet afdoende is.

2. Dat de beslissing dd. 23 december 2010, genomen ten aanzien van verzoekster, gemotiveerd worden door de vaststelling dat verzoekster heeft nagelaten zich voor de vervaldatum van de verblijfsvergunning aan te bieden bij het gemeentebestuur van haar verblijfplaats om de verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel aan te vragen. Verzoekster zou zich pas op 27.11.2009 aangeboden hebben. Eveneens wordt in de bestreden beslissing verwezen naar het feit dat verzoekster geen geldige arbeids- of beroepskaart kon voorleggen evenmin een bewijs van effectieve tewerkstelling. Volgens verweerder werd bijgevolg voorlopig beslist om haar verblijf niet meer te verlengen overeenkomstig art. 133 van de wet van 15.12.1980 omdat verzoekster niet tegemoet komt aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Tenslotte stelt de bestreden beslissing (bijlage 13) dat de door verweerder ingewonnen inlichtingen m,b,t. het paspoort of ander geldig identiteitsdocument van verzoekster louter informatief was met het oog op het vaststellen van de precieze identiteit van verzoekster.

3. Dat verzoekster dient vast te stellen dat door verweerder een voorlopige beslissing zou zijn genomen om haar verblijf niet meer te verlengen omdat verzoekster niet zou tegemoet zijn gekomen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden (geldige arbeids- of beroepskaart en/of bewijs van tewerkstelling).

4. Dat verzoekster evenwel nooit deze “voorlopige beslissing” werd ter kennis gebracht waardoor er sprake is van schending van de motiveringsplicht, het rechtszekerheidsbeginsel en verzoeksters rechten van verdediging.

5. Dat verweerder heeft nagelaten deze “voorlopige beslissing” verzoekster ter kennis te brengen minstens verzoekster uit te nodigen alsnog de nodige bewijsstukken, waaruit blijkt dat zij tegemoet is gekomen aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden (geldige arbeids- of beroepskaart en/of bewijs van tewerkstelling), neer te leggen nu gewacht werd verzoekster enige definitieve beslissing aangaande haar aanvraag te betekenen. Dat er sprake is van schending van de zorgvuldigheidsplicht.

6. Dat verzoekster dient vast te stellen dat verweerder wel alles in het werk stelde opdat verzoekster bewijzen van haar identiteit, met name een nationaal paspoort of een attest van de ambassade of minstens bewijzen van de door haar ondernomen stappen om voormelde stukken te bekomen, zou overmaken (cf. schrijven verweerder dd. 12.01.2010 en dd. 3.08.2010) terwijl uit de bestreden beslissing nu blijkt dat geen verlenging van haar verblijfstitel kan worden toegestaan nu zij geen geldige arbeids- of beroepskaart en/of bewijs van tewerkstelling heeft neergelegd. Volgens verweerder was het inwinnen

van inlichtingen met het oog op het vaststellen van de precieze identiteit van verzoekster louter informatief.

7. Dat verzoekster evenwel dient vast te stellen dat uit het schrijven van verweerder dd. 1201 .2010 en dd. 3.08.2010 dient te worden afgeleid dat verweerder het neerleggen van een paspoort of ander geldig identiteitsdocument of bewijzen dat door verzoekster stappen werden ondernomen om voormelde stukken te verkrijgen van primordiaal belang vond voor de verlenging van de verblijfstitel van verzoekster. Dat verzoekster evenwel gedurende de tijdsperiode van meer dan een jaar nooit werd uitgenodigd om alsnog bewijzen van een geldige arbeids-of beroepskaart en/of bewijs van tewerkstelling. Dat er sprake is van het schending van het redelijkheids-, het rechtszekerheids- en het zorgvuldigheidsbeginsel verzoeksters rechten van verdediging en de motiveringsplicht wanneer verzoeksters dd. 25 januari 2011 plots een bijlage 13 wordt betekend, waarin gesteld wordt dat zij heeft nagelaten bewijzen van een geldige arbeids-of beroepskaart en/of bewijs van tewerkstelling neer te leggen en dat het inwinnen van bijkomende inlichtingen omtrent de precieze identiteit louter informatief was, terwijl zij enkel en alleen door verweerder voorafgaandelijk uitdrukkelijk werd gesommeerd een nationaal paspoort of een attest van de ambassade of minstens bewijzen van de door haar ondernomen stappen om voormelde stukken te bekomen neer te leggen. Begrijpe wie begrijpen kan Dat er sprake is van een ernstige manifeste beoordelingsfout en zelfs van machtsmisbruik in hoofde van verweerder.

8. Dat door verweerder evenmin werd gemotiveerd waarom uiteindelijk nog tot 23 december 2010 werd gewacht om een beslissing te nemen aangaande verzoeksters aanvraag tot verlenging van haar verblijfstitel nu volgens verweerder verzoekster bij haar aanvraag dd. 27.11.2009 reeds zou hebben nagelaten stukken neer te leggen waaruit blijkt dat ze tegemoet komt aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Dat het uitblijven van een beslissing aangaande verzoeksters aanvraag tot verlenging van haar verblijfstitel een schending uitmaakt van het redelijkheids- en het rechtszekerheidsbeginsel."

3.1.2. Vooreerst wijst de Raad erop dat de rechten van verdediging niet van toepassing zijn op administratieve beslissingen die worden genomen in het raam van de vreemdelingenwet.

De in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen neergelegde uitdrukkelijke motiveringsplicht heeft tot doel de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een "afdoende" wijze. Het begrip "afdoende" impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

Uit het verzoekschrift blijkt evenwel dat de verzoekende partij de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht in casu is bereikt. Waar de verzoekende partij inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing, voert zij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht, zodat dit onderdeel van het middel vanuit dit oogpunt wordt onderzocht. Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is kunnen komen.

3.1.3. Uit de instructie van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid aan de burgemeester van 19 mei 2008, blijkt duidelijk dat verzoekster gemachtigd werd voor een tijdelijk verblijf van 1 jaar mits voorleggen van een paspoort en dat deze verblijfstitel kan verlengd worden indien bepaalde voorwaarden vervuld zijn:

"Ik heb de eer u mee te delen dat de hogervernoemde personen naar aanleiding van hun regularisatieaanvraag in toepassing van artikel 9bis en art. 13 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, ingevoegd bij artikel 12 van de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980, gemachtigd worden tot een verblijf.

Bijgevolg verzoek ik u hen, mits voorlegging van een nationaal paspoort, in het vreemdelingenregister in te schrijven en hen een bewijs van inschrijving in dat register af te leveren, geldig 1 jaar.

Het BIVR moet het volgende vermelden: tijdelijk verblijf

De verblijfstitel mag verlengd worden met voorafgaande toelating van mijn diensten.

Voorwaarde tot verlenging:

-voorlegging van een arbeids- of beroepskaart, bewijzen van effectieve tewerkstelling en niet ten laste vallen van het OCMW,”

Aangezien deze instructie op 3 juli 2008 aan verzoekster ter kennis werd gebracht, kan verzoekster niet voorhouden dat zij geen kennis had van deze voorwaarden voor verlenging en zij niet werd uitgenodigd om de noodzakelijke stukken voor te leggen.

In verband met de verlenging van voorlopige verblijfstitels bepaalt artikel 13, §2 van de vreemdelingenwet het volgende:

“§ 2. Op aanvraag van de betrokkene wordt de verblijfstitel door het gemeentebestuur van zijn verblijfplaats verlengd of vernieuwd, op voorwaarde dat die aanvraag werd ingediend vóór het verstrijken van de titel en dat de minister of zijn gemachtigde de machtiging voor een nieuwe periode heeft verlengd of de toelating tot verblijf niet heeft beëindigd.”

Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat verzoekster in het bezit werd gesteld van een bewijs van inschrijving in het vreemdelingenregister (BIVR) op 17 juli 2008 en dat haar BIVR geldig was tot 17 juli 2009. Aangezien verzoekster blijkens het administratief dossier pas op 27 november 2009 een aanvraag tot verlenging van haar voorlopig verblijf heeft ingediend, werd haar verlenging overeenkomstig artikel 13 §2 van de vreemdelingenwet niet tijdig aangevraagd.

3.1.4 Verzoekster stelt dat zij uit het schrijven van de verwerende partij van 12 januari 2010 en 3 augustus 2010 afleidt dat het voorleggen van een identiteitsstuk of het bewijs dat zij stappen heeft ondernomen om dit te verkrijgen voldoende was om haar verblijf te verlengen. Uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat – ingevolge de vraag tot verlenging door verzoekster van haar verblijfstitel – de stad Gent op 29 december 2009 telefonisch contact heeft gehad met de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid. Uit het synthesedocument van dit telefoongesprek blijkt dat gevraagd werd naar *“paspoorten? recente bewijzen zoals arbeidskaart, bewijzen van tewerkstelling, bestaansmiddelen, schoolattesten?”*. Op 4 januari 2010 zendt de stad Gent bijkomende stukken aan de dienst Vreemdelingenzaken, waarbij verwezen wordt naar de instructie van 19 mei 2008, de faxen van de stad Gent zelf waarbij de vraag tot verlenging werd overgemaakt en het voormeld telefonisch onderhoud met de gemachtigde van de staatssecretaris. Deze bijkomende stukken betreffen een laatste attest van het OCMW door de zoon van verzoekster afgegeven alsook de mededeling dat verzoekers niet aan een paspoort kunnen geraken en dat de OCMW-steun werd stopgezet. Verder wordt meegedeeld dat betrokkenen wensen te werken maar geen geldige kaart meer hebben. Bij schrijven van 12 januari 2010 vraagt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid dat een geldig nationaal paspoort of een attest van de ambassade wordt voorgelegd of bewijzen dat stappen ondernomen werden om een paspoort aan te vragen. In dit schrijven wordt tevens uitdrukkelijk verwezen naar de instructie van 19 mei 2008 en de daarin opgenomen voorwaarde betreffende het voorleggen van een geldig nationaal paspoort. Dit wordt nogmaals herhaald bij schrijven van 3 augustus 2010 waarin tevens verwezen wordt naar de instructie van 19 mei 2008. In tegenstelling tot wat verzoekster voorhoudt kan uit voorgaande niet afgeleid worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid van oordeel was dat de overige in de instructie van 19 mei 2008 opgenomen voorwaarden voor verdere verlenging van de verblijfstitel niet meer golden. Zoals hoger reeds gesteld werd verzoekster op 3 juli 2008 in kennis gesteld van de instructie van 19 mei 2008 en was zij derhalve op de hoogte van de voorwaarden waaraan zij moest voldoen indien zij een verdere verlenging van haar verblijfstitel wou bekomen. Uit de stukken die verzoekster bij haar aanvraag tot verlenging heeft voorgelegd, blijkt duidelijk dat zij geen arbeidskaart- of beroepskaart heeft voorgelegd noch bewijzen van effectieve tewerkstelling noch het bewijs dat zij niet ten laste valt van het OCMW. Derhalve is het niet kennelijk onredelijk van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid om te oordelen dat: *“Overwegende dat als voorwaarden voor de verlenging van haar tijdelijke verblijfstitel op onze vorige instructies dd. 19/05/2008 stonden vermeld: “voorlegging van een arbeids- of beroepskaart, bewijzen van effectieve tewerkstelling en niet ten laste vallen van het OCMW”. Overwegende dat betrokkene bij haar aanvraag geen geldige arbeids- of beroepskaart kon voorleggen alsook geen enkel bewijs van effectieve tewerkstelling. Zij legde een inschrijvingsbewijs voor het volgen van Nederlandse lessen voor en een deelcertificaat Nederlandse les dd.23/06/08, schoolattesten voor haar kinderen en een attest afgeleverd door het OCMW van Gent op 27/11/09 waaruit blijkt dat zij een levensminimum ten bedrage van 948,74 euro per maand*

heeft ontvangen in de periode 01/01/09 tem 16/07/09. Hiermee komt ze niet tegemoet aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden. Er werd voorlopig beslist om haar verblijf niet meer te verlengen overeenkomstig art.13§3 van de wet van 15/12/1980“. De Raad ziet voorts niet in welk belang verzoekster heeft bij de kritiek op de bestreden beslissing dat zij nooit een voorlopige beslissing ter kennis heeft gekregen. Immers kan dit geen afbreuk doen aan de rechtsgeldigheid van de bestreden beslissing waar deze stelt dat verzoekster niet voldaan heeft aan de haar door de instructie van 19 mei 2008 opgelegde voorwaarden, zijnde *"voorlegging van een arbeids- of beroepskaart, bewijzen van effectieve tewerkstelling en niet ten laste vallen van het OCMW"*. Verzoekster betwist ook geenszins niet voldaan te hebben aan deze voorwaarden. Waar verzoekster meent dat zij had moeten uitgenodigd worden om alsnog de nodige bewijsstukken voor te leggen kan zij niet gevolgd worden. Immers, zoals reeds hoger gesteld, was verzoekster terdege op de hoogte van de voorwaarden waaraan zij moest voldoen om een verlenging van haar verblijf te bekomen. De stukken die verzoekster heeft voorgelegd bij haar aanvraag tot verlenging tonen duidelijk aan dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden zodat niet kan ingezien worden waarom de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid verzoekster zou moeten uitnodigen om bewijsstukken voor te leggen. Het gegeven dat de gemachtigde van de staatssecretaris voor Migratie- en asielbeleid nog bijkomende inlichtingen trachtte in te winnen aangaande verzoeksters identiteit kan geen afbreuk doen aan voorgaande.

Waar verzoekster tenslotte kritiek uit op het feit dat de bestreden beslissing pas op 23 december 2010 werd genomen ziet de Raad niet in welk belang verzoekster heeft bij deze kritiek. Immers betwist verzoekster in haar verzoekschrift geenszins niet voldaan te hebben aan de aan haar verblijf gestelde voorwaarden.

Gelet op de bespreking hoger is in casu geen sprake van een schending van het rechtszekerheidsbeginsel, wat inhoudt dat een recht voorzienbaar en toegankelijk dient te zijn zodat de rechtssubjecten in staat zijn de rechtsgevolgen van hun handelingen op voorhand in te schatten, en dat die rechtssubjecten moeten kunnen vertrouwen op een zekere standvastigheid bij het bestuur.

Waar verzoekster de schending aanvoert van het zorgvuldigheidbeginsel, dient te worden opgemerkt dat het zorgvuldigheidsbeginsel de overheid de verplichting oplegt haar beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding (RvS 2 februari 2007, nr. 167 411; RvS 14 februari 2006, nr. 154 954). Verzoekster maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij op een onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissing is gekomen.

Zoals hoger werd vastgesteld, heeft verzoekster niet tijdig de verlenging aangevraagd van haar verblijfsrecht noch heeft zij voldaan aan de voorwaarden voor verlenging van haar verblijf zoals hoger besproken. Zij maakt dan ook niet aannemelijk dat de verwerende partij op een kennelijke onredelijke wijze de bestreden beslissing heeft genomen. Er is eveneens geen sprake van een manifeste beoordelingsfout.

Het eerste middel is ongegrond.

4.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Zij betoogt het volgende:

“Daarnaast dient te worden vastgesteld dat verzoekster samen met haar twee oudste kinderen sinds 1999 in België verblijft. Haar jongste kind is in België geboren. Dat daarnaast dient opgemerkt te worden dat verzoekster en haar kinderen in de Belgische samenleving geïntegreerd zijn. Dit zijn feiten welke verweerder niet zomaar kan wegfilteren. Dat het betekenen van het bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13) en de bevelen tot terugbrenging (bijlagen 38) een aantasting vormt van het recht op een menswaardig bestaan en het recht op de bescherming van het gezins- en privé-leven. Dat het verzoeksters betekende bevel om het grondgebied te verlaten, welke een breuk veronderstelt van de diepe en harmonieuze, sociale en affectieve banden welke verzoekster en haar kinderen hebben geweven in België sedert hun aankomst, een maatregel uitmaakt die buiten verhouding staat met het nagestreefde legitieme doel en derhalve strijdig is met het art. 8 E.V.R.M.

4.2.2. Artikel 8 van het EVRM bepaalt als volgt:

"1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen."

4.2.3 Wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en/of familie- en gezinsleven wordt aangevoerd, kijkt de Raad in de eerste plaats na of er een privé- en/of familie- en gezinsleven bestaat in de zin van het EVRM, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing. Bij de beoordeling of er al dan niet sprake is van een privé- en/of familie- en gezinsleven dient de Raad zich te plaatsen op het tijdstip waarop de bestreden beslissing is genomen (cf. EHRM 13 februari 2001, Ezzoudhi/Frankrijk, § 25; EHRM 31 oktober 2002, Yildiz/Oostenrijk, § 34; EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 21).

4.2.4. Artikel 8 van het EVRM definieert het begrip 'familie- en gezinsleven' noch het begrip privéleven. Beide begrippen zijn autonome begrippen, die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Wat het bestaan van een familie- en gezinsleven betreft, moet vooreerst worden nagegaan of er sprake is van een familie of een gezin. Vervolgens moet blijken dat in de feiten de persoonlijke band tussen deze familie- of gezinsleden voldoende hecht is (cf. EHRM 12 juli 2001, K. en T./ Finland, § 150). Het begrip 'privéleven' wordt evenmin gedefinieerd in artikel 8 van het EVRM. Het EHRM benadrukt dat het begrip privéleven een brede term is en dat het mogelijk noch noodzakelijk is om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, § 29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is een feitenkwestie.

4.2.5. De volgende vraag die de Raad dient te onderzoeken is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familie- en gezinsleven. Of daarvan daadwerkelijk sprake is moet nagezien worden of de vreemdeling voor de eerste keer om toelating heeft verzocht, dan wel of het gaat om de weigering van een voortgezet verblijf.

Gaat het namelijk om een eerste toelating dan oordeelt het EHRM dat er geen inmenging is en geschiedt geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 van het EVRM (EHRM 17 oktober 1986, Rees/The United Kingdom, § 37).

Gaat het om een weigering van een voortgezet verblijf dan aanvaardt het EHRM dat er een inmenging is en dan dient het tweede lid van artikel 8 van het EVRM in overweging te worden genomen

Het door artikel 8 van het EVRM gewaarborgde recht op respect voor het privéleven en voor het familie- en gezinsleven is niet absoluut. Binnen de grenzen gesteld door het voormelde lid, is de inmenging van het openbaar gezag toegestaan voor zover die bij wet is voorzien, ze geïnspireerd is door een of meerdere van de in het tweede lid van artikel 8 van het EVRM vermelde legitieme doelen en voor zover ze noodzakelijk is in een democratische samenleving om ze te bereiken. Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van de overheid om te bewijzen dat zij de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk.

Inzake immigratie heeft het EHRM er in beide voormelde gevallen en bij diverse gelegenheden aan herinnerd dat het EVRM als dusdanig geen enkel recht voor een vreemdeling waarborgt om het grondgebied van een staat waarvan hij geen onderdaan is, binnen te komen of er te verblijven (EHRM 15 juli 2003, Mokrani/Frankrijk, § 23; EHRM 26 maart 1992, Beldjoudi/Frankrijk, § 74; EHRM 18 februari 1991, Moustaquim/België, § 43). Artikel 8 van het EVRM kan evenmin zo worden geïnterpreteerd dat het voor een Staat de algemene verplichting inhoudt om de door vreemdelingen gemaakte keuze van de staat van gemeenschappelijk verblijf te respecteren en om de gezinshereniging op zijn grondgebied toe

te staan (EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 39). Met toepassing van een vaststaand beginsel van internationaal recht is het immers de taak van de Staat om de openbare orde te waarborgen en in het bijzonder in de uitoefening van zijn recht om de binnenkomst en het verblijf van niet-onderdanen te controleren (EHRM 12 oktober 2006, Mubilanzila Mayeka en Kaniki Mitunga/België, § 81; EHRM 18 februari 1991, Moustaqim/België, § 43; EHRM 28 mei 1985, Abdulaziz, Cabales en Balkandali/Verenigd Koninkrijk, § 67). De Staat is dus gemachtigd om de voorwaarden hiertoe vast te leggen.

4.2.6. Rekening houdend met het feit enerzijds dat de vereiste van artikel 8 van het EVRM, net zoals die van de overige bepalingen van het EVRM, te maken heeft met waarborgen en niet met de loutere goede wil of met praktische regelingen (EHRM 5 februari 2002, Conka/België, § 83), en anderzijds dat dit artikel primeert op de bepalingen van de vreemdelingenwet (RvS 22 december 2010, nr. 210.029), is het de taak van de administratieve overheid om, vooraleer te beslissen, een zo nauwkeurig mogelijk onderzoek te doen van de zaak en dit op grond van de omstandigheden waarvan hij kennis heeft of zou moeten hebben.

4.2.7. Wanneer de verzoekende partij een schending van artikel 8 van het EVRM aanvoert, is het in de eerste plaats haar taak om, rekening houdend met de omstandigheden van de zaak, op voldoende precieze wijze het bestaan van het door haar ingeroepen privéleven en familie- en gezinsleven aan te tonen, alsook de wijze waarop de bestreden beslissing dit heeft geschonden.

4.2.8. Verzoekster stelt dat ze sinds 1999 samen met haar oudste kinderen in België verblijft en dat haar jongste kind in België is geboren. Zij betoogt dat de bestreden beslissing een inmenging inhoudt van het recht op bescherming van het gezins- en privé-leven.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat het gezinsleven van verzoekster met haar kinderen niet wordt betwist en ook niet ter discussie staat. Evenwel is er geen sprake van een scheiding van verzoekster en haar kinderen zodat de bestreden beslissingen geen inbreuk uitmaken op het gezinsleven van verzoekster. Verzoekster voert daarnaast aan dat haar privéleven van haarzelf en haar kinderen door de bestreden beslissingen wordt geschonden. In de mate verzoekster van oordeel is dat zij hun privéleven *de facto* hebben ontwikkeld dient de eventuele 'inmenging' in het licht van een 'eerste toelating' te worden beoordeeld. Immers heeft verzoekster slechts een beperkt verblijfsrecht van één jaar gehad. Het EHRM heeft in dit verband geoordeeld dat er geen inmenging is van het privéleven en er geen toetsing aan de hand van het tweede lid van artikel 8 van het EVRM moet gebeuren. In dit geval moet er volgens het EHRM onderzocht worden of er een positieve verplichting is voor de staat om het recht op privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen (EHRM 28 november 1996, Ahmut/Nederland, § 63; EHRM 31 januari 2006, Rodrigues Da Silva en Hoogkamer/Nederland, § 38). Dit geschiedt aan de hand van de 'fair balance'-toets. Verzoekster toont niet aan dat de bestreden beslissingen, als gevolg van het niet voldaan hebben aan de voorwaarden voor de verlenging van haar verblijf niet de meest gepaste maatregelen zijn om de nagestreefde legitieme doelstelling te bereiken, met name de handhaving van de openbare orde. De vermeende inmenging in het privéleven van verzoekster en haar kinderen kan niet als onrechtmatig of disproportioneel worden beschouwd nu uit de bespreking hierboven blijkt dat verweerder op kennelijk redelijke wijze toepassing heeft gemaakt van de bepalingen van de Vreemdelingenwet.

Het tweede middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien februari tweeduizend en elf door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

mevr. E. VAN AGTMAAL

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

E. VAN AGTMAAL

S. DE MUYLDER